

FILARMONICA OLTEȚIA
CRAIOVA

21 MIERCURI
IANUARIE
ora 19:00

Dulces Canciones *Latinas*

DUO CATHARSIS

LAURA CHERA
soprană

TUDOR SCRIPCARIU
pian

În program, lucrări aparținând compozitorilor:

Enrique Granados, Carlos Guastavino, Isaac Albéniz, Fernando Obradors, Heitor Villa-Lobos, Pablo Sorozábal, Nicolas Bacri

SCAN ME

Filarmonica "Olténia" Craiova

2026

Calea Unirii, nr. 16
Craiova, Dolj, România
Tel: 0251 414.698
secretaria@filarmonica-oltenia.ro

Filarmonica "Olténia"
este o instituție publică de concerte subvenționată
de Primăria Craiova
și Consiliul Local Municipal

Prețuri bilete: 40 lei;
15 lei (elevi, studenți, pensionari)
Biletele se găsesc la agenția Filarmonicii Oltenia
și pe oltenia.ro
Relații la telefon: 0251.414.698

Partener media

SPONSOR

www.filarmonicaoltenia.ro

@filarmonicaolteniacraiova1947

filarmonicaolteniacraiova

olteniaphilharmonic

GRAFICĂ: DANIEL ENE

21 MIERCURI
IANUARIE
ora 19:00

Dulces Canciones *Latinas*

DUO CATHARSIS

Enrique Granados: Canto Gitano

Carlos Guastavino: La rosa y la sauce
Cortadera, plumerito
Abismo de Sed
Hermano
Pueblito, mi pueblo
Mi garganta
El Clavel del aire blanco
La Palomita
Noches de Santa Fé

Heitor Villa-Lobos: Valsa Da Dor

Fernando Obradors: Dos cantares populares: Del cabello mas sutil; El majo celoso

Ernesto Halffter: Ai que linda moca

Pablo Sorozábal: Noche Hermosa

Nicolas Bacri: A la mar

Heitor Villa-Lobos: Quatro Canções da la Floresta Amazonas:
Veleiros; Cair da tarde; Canção do amor; Melodia sentimental

Pablo Luna: El niño judío - de España vengo

Ruperto Chapi: Las hijas del Zebedeo - Carceleres

LAURA CHERA
SOPRANĂ

TUDOR SCRIPCARIU
PIAN

DUO CATHARSIS

Duo Catharsis - când muzica nu doar se ascultă, ci se simte.

Duo Catharsis este un proiect muzical creat din dorința de a transforma emoția în artă și muzica într-un limbaj sincer al sufletului. Format din Laura Chera - soprană și Tudor Scripcariu - pian, duo-ul propune o călătorie sonoră intimă și intensă, în care fiecare melodie capătă profunzime și autenticitate. Cu o chimie artistică aparte și o sensibilitate muzicală rafinată, Duo Catharsis aduce pe scenă o combinație subtilă de forță și vulnerabilitate, de sunet curat și interpretare trăită. Numele „Catharsis” reflectă perfect esența proiectului: o descărcare emoțională prin muzică, o formă de vindecare și reconectare cu sinele, atât pentru artiști, cât și pentru public. De la înființare, Duo Catharsis a avut bucuria să concerteze pe cele mai prestigioase scene ale țării, precum Ateneul

Român, Filarmonica Brașov, Filarmonica Pitești, Palatul Șuțu, Palatele Brâncovenesti - Mogoșoaia, Ateneul din Tecuci, Muzeul "Arta Lemnului" – Câmpulung Moldovenesc, aducând publicului interpretări emoționante, cu impact artistic. Laura Chera, artist liric al Filarmonicii „George Enescu”, este recunoscută pentru vocea sa expresivă și tehnica desăvârșită, fiind o prezență remarcabilă pe scenele cele mai importante din țară. Tudor Scripcariu, un pianist de excepție, completează această colaborare cu interpretări de virtuozitate, contribuind la crearea unor recitaluri memorabile. Prin combinația sa unică de voce și pian, duo-ul își propune să exploreze și să promoveze un repertoriu variat, de la muzică clasică la creații contemporane, consolidându-și astfel poziția în peisajul muzical național.

ENRIQUE GRANADOS (1867 - 1916)

Talentatul compozitor spaniol Enrique Granados a fost continuatorul operei spaniole a lui Isaac Albéniz. Granados este cel care a înființat Academia de Muzică din Barcelona. A desfășurat o impresionantă activitate componistică și interpretativă. În special, a scris enorm pentru pian, utilizând tehnica descriptivă și elemente iberice pregnante.

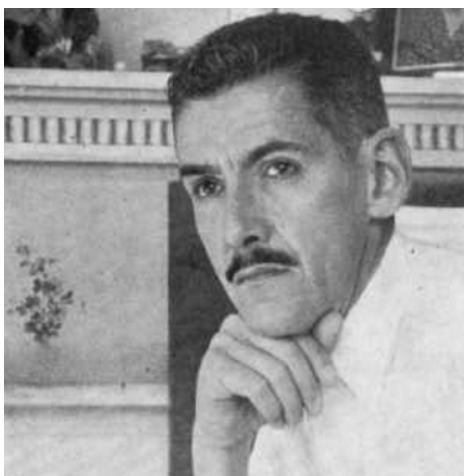
Fascinat de picturile lui Francisco de Goya, Granados a compus, în 1911, Suita pentru pian "Goyescas" (o serie de șase tablouri muzicale, grupate câte trei) - mai târziu, în 1916, orchestrate pentru opera Goyescas, prezentată în premieră la New York). Ritmurile de jota și fandango alternează cu melodii de atmosferă nostalgică și cu ritmuri care amintesc de chitară. A scris muzică și pentru alte trei opere: Maria del Carmen, Picarol, Liliana.

Enrique Granados a murit în condiții tragice (împreună cu soția sa și cu toți pasagerii) în martie 1916, în urma scufundării vasului francez de pasageri Sussex (torpilat din greșeală de un submarin german, în timpul primului război mondial), la traversarea Canalului Mânecii, între Folkestone (Anglia) - la Dieppe (Franța). Trupul său nu a mai fost găsit.

Reperele culminante ale lucrărilor lui rămân Rondella Aragonesa (din Dansul spaniol nr. 6) și celebrul Intermezzo din opera Goyescas. Nu mai puțin, de o largă apreciere a publicului se bucură: Allegro de concierto (1903), Escenas románticas pentru pian (1903), Poemul simfonic Dante (1908), Tonadillas

para voz y piano (1910), Bocetos (1912); Colección de canciones amorosas para voz y piano (1915), 6 Estudios expresivos, 6 Piezas sobre cantos populares españoles; Madrigal para violoncello y piano.

CARLOS GUASTAVINO

(1912 - 2000)

Carlos Guastavino a fost un compozitor argentinian, considerat unul dintre cei mai importanți compozitori ai țării sale. A scris peste 500 de lucrări, majoritatea cântece pentru pian și voce, multe încă nepublicate. Stilul său era destul de conservator, întotdeauna

tonal și luxuriant romantic. Compozițiile sale au fost în mod clar influențate de muzica populară argentiniană. Reputația sa se baza aproape în întregime pe cântecele sale, iar Guastavino a fost uneori numit „Schubert-ul pampelor”. Unele dintre cântecele sale, de exemplu Pueblito, mi pueblo, La rosa y el sauce („Trandafirul și salcia”) și Se equivocó la paloma („Porumbelul s-a înșelat”), au devenit favorite naționale. Spre deosebire de majoritatea celorlalți compozitori, în orice

moment și loc, Guastavino a câștigat suficient din redevențe și drepturi de interpretare încât nu a avut nevoie de alte venituri.

Mulți interpreți celebri, precum Teresa Berganza, Martha Argerich, Gidon Kremer, José Carreras, Kiri Te Kanawa, Patricia Caicedo, Bernarda Fink, Cecilia Pillado, María Isabel Siewers, Jorge Chaminé, Agathe Martel, Karina Gauvin, Julie Nesrallah și José Cura au inclus lucrări ale lui Guastavino în programele sau înregistrările lor.

HEITOR VILLA-LOBOS (1887 - 1959)

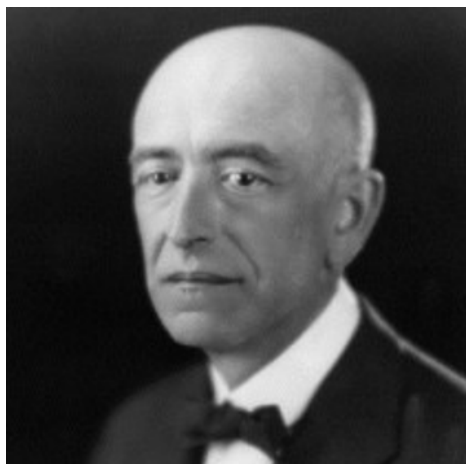

Heitor Villa-Lobos a fost un compozitor, dirijor, violoncelist și chitarist clasic brazilian, descris drept „cea mai

semnificativă figură creativă din muzica artistică braziliană a secolului 20”. Villa-Lobos a devenit la nivel global unul dintre cei mai recunoscuți compozitori sud-americani din istoria muzicii. Un compozitor prolific, a scris numeroase lucrări orchestrale, de cameră, instrumentale și vocale, totalizând peste 2.000 de lucrări până la moartea sa, în 1959. Muzica sa a fost influențată atât de muzica populară braziliană, cât și de elemente stilistice din tradiția clasică europeană, exemplificate de Bachianas Brasileiras (piese braziliene cu influențe bachiene) și Chôros. Studiile sale pentru chitară clasică (1929), dedicate lui Andrés Segovia, și cele 5 Preludii (1940), dedicate soției sale, Arminda Neves d'Almeida, alias „Mindinha”, sunt lucrări importante în repertoriul chitarei clasice.

FERNANDO OBRADORS (1897 - 1945)

Ferran Jaumandreu Obradors a fost inițiat în studiul muzicii de către mama sa (pian), dar a învățat apoi ca autodidact compoziția, armonia și contrapunctul. A devenit dirijor al Orchestrei Filarmonice Gran Canaria, iar mai târziu a predat la Conservatorul din Las Palmas. Între 1921 și 1941 a scris patru volume de aranjamente muzicale pentru poezii clasice spaniole. Una dintre poezii, „La casada infiel”,

a fost scrisă de prietenul său Lorca. Deși a scris multe lucrări pentru teatru, niciuna nu și-a păstrat locul în repertoriu. Este cel mai bine cunoscut pentru „Canciones clásicas españolas”, un ciclu de lieduri. Lucrarea sa orchestrală „El Poema de la Jungla” a devenit

recent disponibilă pe CD. Mulți dintre contemporanii săi au părăsit Spania pentru a deveni faimoși în Franța, dar Obradors a rămas fidel rădăcinilor sale catalane. Prenumele său este uneori împărțit în două nume catalane - Jaume Andreu.

ERNESTO HALFFTER (1905 - 1989)

Ernesto Halffter a fost un compozitor și dirijor spaniol proeminent, renumit pentru stilul său neoclasic, care îmbină elemente folclorice iberice, rigoare polifonică și armonii tonale cu disonanțe subtile, inspirându-se adesea din tradițiile baroce și renascentiste. Născut la Madrid pe 16 ianuarie 1905, într-o familie de origine germano-spaniolă, fără preocupări muzicale, a demonstrat un talent prodigios încă din copilărie. A compus prima sa piesă pentru pian, El Cuco, la vârsta de șase ani și a început să învețe compoziția muzicală la

treisprezece ani, fiind în mare parte autodidact. Ca frate mai mic al compozitorului Rodolfo Halffter și unchi al lui Cristóbal Halffter, a devenit o figură cheie în Generația spaniolă din 1927, parte a Grupo de los Ocho. A fost discipol devotat al lui Manuel de Falla care i-a modelat începutul carierei, finalizând în 1950 Atlántida, cantata epică neterminată a mentorului său.

În timpul Războiului Civil Spaniol și după, cariera lui Halffter l-a purtat în străinătate; a locuit la Lisabona din 1935 până în 1954, unde a predat la Institutul Spaniol, a orchestrat cântece populare portugheze și a compus piese precum Rapsodia Portuguesa pentru pian și orchestră (1939, în memoria lui Ravel). Numit director al Conservatorului din Sevilla în 1934, a promovat muzica spaniolă contemporană și a dirijat opere de Falla, cum ar fi versiunea scenică a lui El Amor Brujo. Compozițiile ulterioare s-au extins în balet precum El Cojo Enamorado (1955) și Fantasía Galaica (1956), muzică de cameră precum Fantasía Española pentru violoncel și pian (1952) și lucrări corale sacre, inclusiv Canticum in P.P. Johannem XXIII (1964) și Psalmi (1967). În ultimele sale decenii, a creat lucrări omagiale pentru pian, aduse unor personalități precum Domenico Scarlatti (Sonata, 1985), Arthur Rubinstein (Nocturno Otoñal, 1987) și fratele său Rodolfo (1988), câștigând un al doilea Premiu Național pentru Muzică în 1983.

PABLO SOROZÁBAL (1897 - 1988)

Pablo Sorozábal provine dintr-o familie de origine bască, stabilită la San Sebastián cu câțiva ani înainte de nașterea celui ce avea să devină un apreciat compozitor. Se poate afirma, fără urmă de îndoială, că Pablo a vădit încă din primii ani ai copilăriei „semnele” definitorii pentru personalitatea unui adevărat copil-minune, care interpreta cu o lejeritate uimitoare partituri dificile, atât la pian, cât și la vioară. Tinerețea și-a petrecut-o cântând în cafenele și cluburi, în cinematografe (ilustrând muzical proiecțiile de filme mute), fiind cooptat apoi, de influentul Fernández Arbós, ca membru al celebrei San Sebastián Casino Orchestra.

În anul 1919, Pablo Sorozábal s-a mutat la Madrid, alăturându-se muzicienilor din Orchestra Simfonică, alături de care a interpretat, în 1920, propria lucrare - Capriciul spaniol. Și-a continuat pregătirea muzicală la Leipzig și Berlin (unde l-a preferat ca profesor de compoziție pe Friedrich Koch, în detrimentul lui Arnold Schönberg ale cărui principii teoretice nu le împărtășea). Pablo Sorozábal a debutat ca dirijor în Germania, scena de concert neîncetând vreodată să dețină un rol primordial pe parcursul vieții sale.

În perioada șederii la Leipzig, a compus numeroase lucrări, dintre care cele mai izbutite sunt: Suita corală „vasca” (1923), Dos apuntes Vascos (1925) și Variațiuni simfonice pe o temă bască (1927); „Siete Lieder” pentru mezzo-soprană și orchestră (pe versuri de Heinrich Heine). Din perioada „spaniolă”, printre cele mai valoroase compoziții se disting: Suita de balet „Victoriana” (1951) și impresionantul Marș funebru „Guernica” pentru cor și orchestră (1966). De asemenea, două lucrări reduse ca întindere, dar foarte expresive din punctul de vedere al încărcăturii emoționale, scrise pentru cor și orchestră - Maite (Maica Domnului), realizată special pentru filmul Jai-Alai (1946) și ¡Ay, tierra vasca! (1956) - și-au păstrat un loc de cinste în inimile conaționalilor.

După Războiul Civil, simpatiile liberale ale compozitorului i-au „rezervat” o

existență mai degrabă izolată, multe dintre zarzuelele sale fiind interpretate în primă audiere în afara zidurilor Madridului, în teatre de provincie modeste, mai puțin prestigioase: așa s-a întâmplat cu ambițioasa romanță alegorică Black, el payaso (1942), muzicalul Don Manolito (1943), La eterna canción (1945), Los burladores (1948, reprezentând o variațiune pe tema personajului Don Juan) și Entre Sevilla y Triana (1950). În 1952, mandatul său de director al Orchestrei Simfonice din Madrid a încetat brusc, refuzându-i-se permisiunea de a dirija Simfonia a VII-a „Leningrad” de D. Șostakovici.

La finalul unei vieți agitate, Pablo Sorozábal se înscrie printre cei mai controversați compozitori de zarzuele, adorați de unii și ignorați de alții. Deși stilul său componistic aparent îl „clasifică” în categoria autorilor eclectici - fiind impregnat cu influențe împrumutate de la Debussy și Puccini, până la Kálmán, Gershwin și muzicalul hollywoodian -, fuzionarea acestor elemente disparate îi conferă un rol determinant în evoluția muzicii de scenă spaniole.

NICOLAS BACRI (n. 1961)

După o perioadă marcată de un atonalism puternic polifonic, în care a fost remarcat de timpuriu de Elliott Carter ca fiind unul dintre cei mai promițători tineri compozitori francezi de avangardă, Nicolas Bacri se descrie, încă din anii 1980, drept un compozitor „conservator”.

Născut la Paris în 1961, Bacri a compus peste o sută de lucrări, inclusiv lucrări orchestrale, opere, cantate și lucrări de cameră. A fost elev privat al lui Louis Saguer înainte de a intra la Conservatorul din Paris în 1979. Acolo a studiat sub îndrumarea lui Serge Nigg și Michel Philippot până când a absolvit compoziție muzicală în 1983. În același an, i s-a acordat un rezidențiat de doi ani la Academia Franței din Roma.

Din 1987 a fost șeful departamentului de muzică de cameră de la Radio France; a renunțat la funcție în 1991 pentru a se dedica planurilor componistice. La scurt timp după aceea, i s-a acordat rezidența la Casa Velázquez din Madrid (1991-1993). A predat orchestrație la Conservatorul din Geneva între 2005 și 2011

și este acum profesor de compoziție la Conservatorul Regional de Muzică din Paris. Lucrările sale au fost interpretate de cei mai importanți muzicieni din lume, inclusiv de Orchestra Simfonică Națională a Chinei, Orchestra Națională a Franței, Orchestra Națională a Spaniei, Filarmonica din Tokyo, Semyon Bychkov, Daniel Harding, Yann-Pascal Tortelier, Renaud Capuçon, François Leleux și Cédric Tiberghien. A primit mai multe premii de la SACEM și Académie des Beaux Arts. În 2017, Nicolas Bacri a fost distins cu Ordinul Artelor și Literelor, în grad de Ofițer.

**PABLO
LUNA
(1879 - 1942)**

Pablo Luna, născut pe 21 mai 1879 în Alhama de Aragón, și-a început studiile la Școala de Muzică din Zaragoza, unde familia s-a mutat la scurt timp după nașterea sa. A studiat armonia și compoziția cu Miguel Arnaudas și vioara cu Teodoro Ballo, dovedind suficient de mult potențial ca interpret pentru a absolvi cu

Premiul I al școlii. Nu a avut dificultăți în a găsi de lucru ca violonist într-o serie de orchestre de teatru, devenind dirijor la Teatro Circo la douăzeci și unu de ani, extinzându-și în același timp cunoștințele practice de muzică de cameră. Începuse deja să dirijeze când Ruperto Chapí l-a rugat să conducă viorile secundare la Teatro de la Zarzuela în 1905.

Creația lui Luna a fost prodigioasă. Gusturile se schimbă și, în mod ironic pentru un compozitor a cărui reputație s-a construit în mare parte cu zarzuele în decoruri exotice și în stil de operetă, Luna este la apogeu datorită materialului muzical-dramatic solid hispanic. Dintre toate lucrările sale, poate că „La picara molinera” a rezistat cel mai constant testului timpului - dar cele mai bune melodii din „El asombro de Damasco”, „Molinos de viento” și „El niño judío” sunt la fel de încântătoare acum ca întotdeauna, susținute de armonii picante și de paleta orchestrală sofisticată.

RUPERTO CHAPÍ (1851 - 1909)

Ruperto Chapí a fost un compozitor spaniol reputat și cofondator al Societății Spaniole de Autori și Editori. Chapí s-a născut la Villena, ca fiu al unui bărbier valencian. S-a format în orașul său natal și la Madrid. A scris numeroase lucrări simfonice, pentru bandă (fanfară), corale și de cameră, precum și zarzuele și opere. A fost, alături de Tomás Bretón, discipol al lui Emilio Arrieta la Conservatorul din Madrid. A fost unul dintre cei mai populari și importanți compozitori ai timpului său. A scris zarzuele în toate formele și dimensiunile, inclusiv zarzuela grande în trei acte și genero chico într-un act. Cea mai cunoscută lucrare a sa este „La revoltosa”, scrisă în acest din urmă stil. Multe dintre preludiile zarzuelelor sale (inclusiv cele pentru „El tambor de granaderos” și „La patria chica”) au rămas piese de bază în concertele orchestrale spaniole.

Sponsori

Caiet-program realizat de Radu Jianu

GRAFICĂ: DANIEL ENE

Parteneri media

